

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Пословни број Гж. 3333/17
Дана 12.10.2017. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Бранке Бајић, председника већа, Јасмине Дивнић и Весне Сладојевић, чланова већа, у правној ствари **тужиоца АА** из ..., против **туженог ББ** из ..., кога заступа пуномоћник Владимир Милановић, адвокат у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 436/16 од 26.07.2017. године, у седници већа одржаној 12.10.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца **СЕ ОДБИЈА**, па се пресуда Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 436/16 од 26.07.2017. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Одбија се захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу на име извршене дискриминације исплати новчани износ од 100.000,00 динара, заједно са законском затезном каматом и свим насталим трошковима поступка од дана пресуђења до коначног намирења, под претњом принудног извршења. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.500,00 динара, у року од 15 дана, под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио благовремену жалбу из свих законом прописаних разлога.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Жалба тужиоца није основана.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалби тужиоца, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП и на правилну примену материјалног права, сходно овлашћењима из одредбе члана 386 став 3 ЗПП, Апелациони суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба

парничног поступка, те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

У току првостепеног поступка је утврђено да је тужилац корисник стамбено – комуналних услуга које пружа тужени за стан у ..., Тужени је као извршни поверилац 10.12.2014. године поднео предлог за извршење против тужиоца, као извршног дужника, ради исплате дуга у укупном износу од 21.606,86 динара за неплаћене комунално стамбене услуге у месецима 05/2014, 06/2014 и 07/2014. Одлучујући о предлогу овде туженог, као извршног повериоца, извршитељ именован за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду Живан Милинов је 18.12.2014. године донео закључак пословни број И. Ивк. 11881/14 којим је наложено извршном дужнику, овде тужиоцу, да у року од 8 дана од дана пријема закључка на рачун извршитеља број 160-386719-39 са позивом на број И. Ивк. 11881/2014 уплати на име главног потраживања извршног повериоца износ од 21.606.86 динара и на име трошкова извршног поступка износ од 12.480,00 динара. Истим Закључком је предвиђено да ће се уколико извршни дужник у остављеном року не намери новчано потраживање извршног повериоца спровести извршење на целокупној имовини извршног дужника ради намирења трошкова извршног поступка и потраживања извршног повериоца.

Тужени је дописом од 19.08.2015. године одговорио на захтев тужиоца да не може да му достави податке које је тражио дописом од 03.08.2015. године јер приликом издавања аналитичке картице дуговања за корисника услуга ВВ мора у свему придржавати одредаба Закона о заштити података личности („Службени гласник РС“ број 97/2008, 104/2009 и 68/2012).

Тужилац је свој тужбени захтев засновао на наводима да тужени њега терети код приватног извршитеља да није измирио дугове за комуналне услуге пружене у месецима 05/2014, 06/2016 и 07/2014, док ВВ, који живи у улици 3/79 у ... не терети, нити од њега тражи да плати дуговано у истом периоду, иако се ВВ налази код туженог на списку потрошача воде и других комуналних услуга. У тужби је даље наведено да тужилац, из тих разлога, а на основу чланова 46 и 45 став 2 Закона о дискриминацији подноси тужбу, при чему је терет доказивања на туженом, а тужилац је, истовремено, у складу са одредбом члана 43 став 4 истог Закона, поставио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете у износу од 100.000,00 динара. Тужилац је уз тужбу, као доказе којим поткрепљује своје наводе, поднео Закључак приватног извршитеља број И. Ивк. 11881/2014 од 18.12.2014. године, као и допис туженог од 19.08.2015. године, којим је одговорено на тужиочев захтев од 03.08.2015. године.

Имајући у виду изложено, правилно је становиште првостепеног суда да у конкретном случају нису били испуњени услови за доношење пресуде због пропуштања. Одредбом члана 350 ЗПП у ставу 1 је прописано да суд, ако тужени не поднесе одговор на тужбу у одређеном року, доноси пресуду којом усваја тужбени захтев (пресуда због пропуштања), ако су испуњени следећи услови: 1) ако је туженом уредно достављена тужба са поуком о последицама пропуштања; 2) ако чињенице на којима се заснива тужбени захтев нису у супротности са доказима које је сам тужилац поднео или са чињеницама које су општепознате; 3) ако основаност тужбеног захтева произлази из чињеница наведених у тужби; 4) ако не постоје општепознате околности из којих произлази да су туженог спречили оправдани разлози да одговори на тужбу. Ставом 3 истог члана прописано је да ће суд, ако из чињеница наведених у тужби не произлази основаност тужбеног

захтева, заказати припремно рочиште, а ако тужба на њему не буде преиначена, донеће пресуду којом се тужбени захтев одбија.

Услови одређени одредбом члана 350 ЗПП постављени су кумулативно, тако да неиспуњење било ког од наведених услова представља препреку за усвајање тужбеног захтева и доношење пресуде због пропуштања, при чему неки од наведених услова терете туженог (пропуст да поднесе одговор на тужбу), док неки од њих падају на терет тужиоца (захтеви да чињенице на којима се заснива тужбени захтев нису у супротности са доказима које је сам тужилац поднео или са чињеницама које су општепознате, те да основаност тужбеног захтева произлази из чињеница наведених у тужби).

У конкретном случају, тужилац је као једине доказе на околност својих тврдњи поднео закључак извршитеља за подручје Вишег и Привредног суда у Новом Саду Живана Милинова који је донет у односу на тужиоца, те допис који му је тужени упутио 19.08.2015. године. У таквој ситуацији, правилно је становиште првостепеног суда да основаност тужбеног захтева не произлази из чињеница наведених у тужби и уз њу приложених доказа, имајући у виду да ништа од наведеног не указује на постојање акта дискриминације предузетог од стране туженог на штету тужиоца.

Наиме, Закон о забрани дискриминације у члану 2 појам дискриминације дефинише као свако неоправдано, правно или фактичко, непосредно или посредно прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање поступања према једном лицу или групи лица у односу на друга лица, као и искључивање, ограничавање или давање првенства неком лицу у односу на друга лица, које се заснива на неком личном својству лица у питању. Овако одређен појам дискриминације подразумева постојање радње дискриминације, која се може огледати у активном поступању, односно чињењу, или у пасивном поступању, односно нечињењу, а које има за последицу да се одређено лице или група лица ставе у неједнак положај у односу на друге, све због својих личних својстава. Самим тим, кључно обележје сваког захтева за забрану дискриминације је чин дискриминације, услед чега и у конкретном случају усвајању тужбеног захтева нужно претходи чињење вероватним, од стране тужиоца, да је радња дискриминације настала.

Иако тужилац правилно жалбом указује да Закон о забрани дискриминације садржи посебна правила о терету доказивања, будући да у члану 45 став 2 прописује да уколико тужилац учини вероватним да је тужени извршио акт дискриминације, терет доказивања да услед тог акта није дошло до повреде начела једнакости, односно начела једнаких права и обавеза сноси тужени, то не лишава тужиоца дужности било каквог доказивања чињеница које су од значаја за утврђивање постојања акта дискриминације, већ, напротив, само захтева од тужиоца мањи степен доказаности, будући да он постојање тих чињеница треба да учини вероватним, што је несумњиво мањи степен доказаности од оног потребног за формирање судијског уверења о постојању одређених чињеница које је присутно приликом утврђивања чињеничног стања и одлучивања о основаности тужбеног захтева

Међутим, из доказа које тужилац прилаже у току првостепеног поступка произлази само да је он корисник комуналних и других услуга које пружа тужени, те да није благовремено измирио обавезе настале услед пружања тих услуга, као и да ВВ такође има својство корисника наведених услуга туженог, али се из

приложених доказа не види да ли именовани уредно измирује обавезе настале тим поводом, те да ли тужени, ако то није случај, покреће одговарајуће поступке против њега, како би намерио своја потраживања по основу пружених комуналних и других услуга. Следом изложеног, тужилац пре свега не чини вероватним да се он и ВВ налазе у истој или сличној ситуацији, односно из приложених доказа не произлази да је ВВ, као и тужилац, дужник за неплаћене комуналне и сличне услуге које пружа тужени, а са тим у вези ни да тужени, подношењем предлога за извршење против тужиоца, њега ставља у неповољнији положај у односу на ВВ, против ког, у истој ситуацији, не подноси предлог за извршење. Коначно, тужилац не чини вероватним ни да је поступање туженог према њему мотивисано било каквим личним својством тужиоца, односно да је оно узроковано његовом расом, бојом коже, прецима, држављанством, националном припадношћу или етничким пореклом, језиком, верским или политичким убеђењима, полом, родним идентитетом, сексуалном оријентацијом, имовним стањем, рођењем, генетским особеностима, здравственим стањем, инвалидитетом, његовим брачним и породичним статусом, осуђиваношћу, старосном доби, изгледом, чланством у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима.

У описаној ситуацији, овај суд је становишта да је правилан закључак првостепеног суда да тужилац није учинио вероватним постојање неоправданог прављења разлике и неједнаког поступања од стране туженог према њему и ВВ, па самим тим на туженог није ни могао прећи терет доказивања да такво, неједнако поступање, није довело до повреде начела једнакости, односно начела једнаких права и обавеза, услед чега је тужбени захтев правилно одбијен првостепеном пресудом.

Туженом нису признати трошкови одговора на жалбу тужиоца, јер та процесна радња, имајући у виду стање списка и садржину одговора на жалбу, није била од било каквог утицаја за одлучивање о жалби у смислу члана 154 став 1 ЗПП.

Сходно наведеном, а имајући у виду да се ни преосталим жалбеним наводима тужиоца не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде, Апелациони суд је применом одредбе члана 387 став 1 тачка 2 ЗПП у вези члана 390 ЗПП одбио изјављену жалбу и потврдио првостепену пресуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Бранка Бајић, с.р.

З.т.о.